

Doğal Saat

– berberce · 22 Haziran 2025

Sabah alarmı çaldığında saat 07.35'ti. İşe 08.30'da başlaması gerekiyordu,uyandığında içine o meşhur "eyvah" hissi düştü. Bir gözü saate, diğer gözü telefona bildirimlere kaydı. Patronumdan üç arama, dört mesaj:

"Neredesin?"

"Haber vermiyorsun!"

"Gelince görüşeceğiz."

Sadece "Gelince görüşeceğiz." cümlesi bile, insanın midesine taş oturtmaya yetiyordu.

Apar topar kalktı, saç baş dağınık, diş fırçalamaya bile zaman bulamadan dışarı fırladı,her on dakikada bir gelen dolmuşlar o sabah nedense yarım saatte bir geçiyordu.

Nihayet işe vardı, kapıdan içeri adımını attı ki, patron masasında oturmuş, gözlüğünü alnına kaldırmış, ona bakmakta keskin bakışlarıyla.Çocukken cam kırınca annesinin ona baktığı bakışın aynısıydı ancak annesi önce kızar sonra bağına basardı.

"Gel bakalım buraya" dedi,bir komutan edasıyla.

Kalp atışları maraton koşucusunki gibiydi ve içinden dua ediyordu,patron açtı ağzını yumdu gözünü:

"Bu kaçınıcı geç kalışın?" "Ben senin yerinde olsam utanırdım." "Kendine, işe ve arkadaşlarına saygısızlık bu!" "Ne sanıyorsun sen kendini?" " Uykuna galip gelemeyecek kadar çocuk musun sen?"

Hiçbir şey diyemiyor ara sıra yutkunuyordu, kahvaltı yerine patronundan fırça yemenin şanssızlığını yaşıyor arada "Haklısınız, özür dilerim." cümlesini tekrar edip duruyordu.

"Ne güzel sıcak yataktaydım. Hata bende, alarmları geçiştirmeyecektim." diyordu içinden de.

"Son kez uyarıyorum. Bir daha olursa seni burada tutmam." sözü şimşek gibi beynine çakılıyor,son pişmanlığın fayda vermediğini anlatmak istiyordu patronuna ama cesaret edemiyordu.

"Bir daha olmaz." diyerek söz verse de ertesi gün işe gene geç kalır.

Patronundan-bir ton azar işitip işten kovulacağını beklerken-şu sözleri duyunca morali düzeler,yüzünde hafif gülümseme belirir.

- Sen neden doğal saat almıyorsun?

- Doğal saat...

- Evet,yani evlensene koçum,ne telefon kullanmama gerek kalır ne de alarm kurmana.